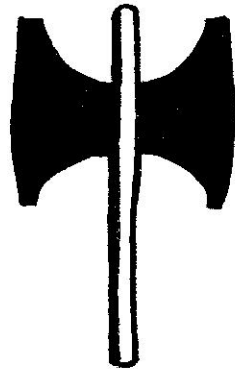

LABRISZ

1/96

Legyen egy új lap. Szóljon nőknek és nőkről. Olyan nőknek és olyan nőkről, akik a nőket szeretik - vagy akik szeretik a nőket. Szóljon végre rólunk és nekünk. Legyen a neve Labrisz - annak a kétélű bárdnak a neve, amely a leszbikusok szimbóluma lett. Legyen fegyver és védelem és munka meg szórakozás, legyünk benne mi magunk. Hogy lássuk és érezzük: vagyunk, és hogy örüljünk ennek, és beszéljünk róla. Legyen azért, hogy tudjunk egymásról, gondolkodjunk és beszéljünk együtt - hogy legyen hangunk. Mert hangunk csak úgy lehet, ha beszélünk és írunk és hallgatjuk-olvassuk egymást - ha van képünk magunkról. Erre legyen a Labrisz - kép és hang legyen.

Miért?

Egy középkorú nőismerősöm pár napja mosolyogva mesélte: soha nem tudta volna elmondani a szüleinek, hogy leszbikus. Huszonöt évesen hozzám ment inkább egy kedves, jóképű meleg fiúhoz, és ezzel "mindent megoldott": azóta is szabadon élheti az életét, időnként részt vesz az aktuális családi ebéden vagy vacsorán...

Nem tudom elfelejteni azt a belenyugvó mosolyt, és a kérdéseket, amelyek úgy törtek volna föl belőlem (ha hagyom őket, ha nem döntök úgy, hogy mosolyogva bólogatok én is), hogy biztosan kiabálnom kellett volna: DE HÁT MIÉRT? Miért olyan nehéz egy szülőnek elfogadnia, ha a lánya úgy éli az életét, hogy nem alkalmazkodik a kötelező heteroszexualitás normájához? És miért kell emiatt olyan sok nőnek egész életében azt éreznie, hogy nem lehet őszinte, hogy hazugságban kell élnie, miközben tudja, hogy nem bűnös? És tudhatja-e? Nem elég-e az, hogy minden pillanatban tudnia kell: szerepet játszik, titkolózik, mert mások nem tartják elfogadhatónak, ahogyan él, ami ő - nem elég-e ez ahhoz, hogy mégis büntudata legyen, hogy belsővé tegye azt, amit kívülről kényszerítenek rá? És hogy egész életében beletörődőn-zavartan mosolyogjon emiatt?

És sorakoznak a válaszok: a nők gazdasági függése, az érzelmi függés és a beléjük nevelt alkalmazkodási kényszer - ahogy a négyéves kislány lemond a famászásról (babázzon, az való neki, fára mászni "fiús" dolog), aztán ahogy felnőtt korában, amikor már minden ismerős, zavartan mosolyog, ha megállja a helyét és "megdicsérik": na igen, "férfias", ahogy megfelel inkább, és már meg sem kérdezi, minek, miféle követelményrendszerbe állították bele, és kik azok, akik ilyen rendszert alkothatnak neki, milyen fára kell és lehet még felkapaszkodnia...

És aztán az eszembe jutnak mind a csodálatos nők, akik kérdeznek, akiknek a mosolya mögött egy új elszántság látszik, mert tudják, hogy jobb és érdemesebb hazugság-védőpajzs nélkül élni, ha lehet, és azt akarják, hogy lehessen. Akik már tudhatják, hogy maguknak nem érdemes hazudniuk. Akik már láthatják és hallhatják, hogy vagyunk, vannak társaik - leszbikus írók, költők, zenészek, filmrendezők, akik magukról és rólunk beszélnek, két kézenfogva sétáló nő a Ferenciek terén, a metróban, a nők pénteken este a Zichy utcában, vagy szerdán a Fél Tízben, mind az erős és csodálatos nők. Akik nyugodtan tudnak mosolyogni és egyfolytában, kimondatlanul is azt kérdezik: miért? Miért a normák, a hisztérikus követelt elvárások, a homoszexualitástól való félelem a társadalom nagyobb részében, ez a kétségbeesett bizonytalanság és bizonyítani akarás, alkalmazkodásra kényszeríteni mindenkit, akit lehet? És akik annak is örülhetnek, hogy rálátásuk van erre - látják és elkerülik. Már nem félnek a szexualitásuktól - vele élnek és boldogulnak vele.

-dorka-

Szeretem a vállad erejét, ahogy a karodba zársz. Szeretem, ahogy megfeszül a combizmod minden lépésnél. Szeretem a rombusz alakú sítot az orrod hegyén, a melled puhaságát. Belefúrom a fejem a hátadba. Beléd csókolom a szerelmemet. Csak hogy mindenhol tudd és el ne felejtssd. És közben harcolok veled; én a testedért, te ellene.

Én se mindig szerettem a testem. 13 évesen álltam a tükör előtt, toporzékolva téptem a ruhám és üvöltöttem az anyámnak, hogy utálom magam. Nyilván ő a felelős, hogy ilyen ronda gyereket szült.

13 éves, még alig kifejlődött testem az utca veteránja volt. Már megfogdosták, megcsipkedték, megkritizálták, kifütyülték, bemérték, szemmel levetkőztették, letapizták, hozzádörgölöztek, ajánlatokat tettek neki és megint végigfogdosták. A tömegközlekedés a kamaszlányok rémálma. De ott legalább elbújhatsz. Vagy választhatod gyalogosan a "de megbasználak, kisanyám"-at és a több száz méterrel megelőző terrort, a lecsupaszító kaján röhögést. Persze, hogy a tiétek az utca, fiúk. Ha nem tudnánk, esetleg még pisiljétek össze, jelöljétek körül vizeletkordonnal.

Múltkor elmeséltem ezeket, amúgy közömbösen. Egy jóindulatú férfiarc csodálkozástól tágra nyílt szemekkel meredt rám. - Tényleg ezek történtek veled? - Melyik nővel nem? - meredtem rá döbbenet. Tényleg lehet, hogy ő ezt nem tudta? Ez a hétköznapi valóság.

Mert mi hallgatunk. Hallgatunk és továbbmegyünk. Esetleg kurvaanyázunk és továbbmegyünk. Úgy csinálunk, mintha fel se vennénk, sőt el is hisszük, hogy rólunk már minden lepereg. De a testünk, a krónikás, mindent megjegyez.

11 évesen, mikor először tapizott le egy férfi, kedd kora este a 4-es villamoson, végighánytam az éjszakát. 13 éves koromra megoldottam a kérdést. Felszedtem hét kilót, ezáltal kizárva magam a legjobban molesztáltak ligájából. Így már két okom lett, hogy utáljam a testem. Az állandó zaklatástól belémégett a szégyen szexualitásom puszta léte miatt, a kilóim pedig állandó megjegyzések forrásává váltak.

"Úgy nézel ki, mint egy tehén" - volt az első mondata irányomban rég nem látott szomszédunknak. Megfosztottam őt a serdülő mellek, a domborodó fenék látványától. Meghizlaltam, elfedtem hajjal a neki járó juszt, hogy rajtam legeltesse a szemét és megbaszthasson gondolatban. Én 14 voltam, ő már túl a hatvanon, de ami jár, az jár, ha én ezt elveszem tőle, jobb ha tudom, hogy egy életre belémvési a nemmegfelelő áruk védjegyét.

Aztán nemrég jött egy emlék, mélyről betemetve, félreérthetetlen erővel elővillanva a múltból. Három éves vagyok, fekszem az óvoda padlóján és valaki feszíti szét a combjaimat. Kicsi gyerekcombok, egy ideig kétségbeesetten ellenállnak, aztán elengednek. Egy kéz (?) benyúl a combok közé.

Nem hiszem el, még most sem hiszem el - tipikus reakció a szakirodalom szerint -, az anyámnak se merem elmondani, úgyis azt gondolná, hogy kitaláltam - "a te állandó exhibicionizmusod". Közben csörren a tantusz. Egy csomó dolog a helyére kerül. Váladék a bugyimban, állandó hányás, félelem. És lehet, hogy a testem nem szeretem, de a combomat egyenesen gyűlölöm.

Úgy látszik, nekünk nem lehetnek határaink. Már az anyám emlékéből kitörölt nyomát is újra és újra áthágják, kitapossák, ledöngölik. Aztán már nem is kell, szemvillanásra, önként adom fel magam.

Húsz évvel később, Krakóban ülök egy kávéház teraszán egy amerikai lánnyal. "Milyen szépek a női testek. Milyen sokfélék" - mondja a nyári melegben elővillanó karok, combok után nézve. Karambol van a fejemben, gondolatok összeütközése. A sokféle női test nem szép. Egyfajta női test a szép: a 170 cm fölötti, 50 kg alatti, kemény mellű. (Nem az enyém.) Képzőművész, fontosak neki a formák, könyvelem el, de közben óhatatlanul besompolyog és megsimogat a gondolat: talán tényleg.

Aztán jönnek mások az Újvilágból, mind ilyesmiket mondanak. Sőt azt veszem észre, hogy nem panaszkodnak folyton, hogy utálják a nagy seggüket, kicsi mellüket, ó, x vagy rövid lábukat, kiálló fülüket. Valami olvadásnak indul bennem.

Mikor másodszer szeretkezem nővel, sírva fakadok a karjaiban. Elborít az érintése, befogad, ölel, a magam tükörképe. Az én szégyenteljes, gusztustalan testem, ez a gyönyörű puhaság.

És lassan elkezdem visszakövetelni őt. Futok, tornázom, nézem, ahogy izmosodik. Határvonalat húzok köréje. Önvédelmet tanulok. Konfrontálni a zaklatást: "Hé, maga ott a kék ingben, zipzározza gyorsan vissza a péniszét oda, ahová való, a nadrágjába. Befejezte a nők zaklatását. Egyikünk sem szereti. Megértettük egymást?" Döbrent igen.

Ma már egész jóban vagyunk, én meg a testem. Úgyhogy most elmondom a tiédnek is a csókjaimmal, hogy szép vagy. Addig simogatlak, míg kiegészem a bőröd alól a szégyent, a fájdalmat, az erőszakot.

Hatfaludi Judit

Adrienne Rich

ELŐADÁS A LÁTHATATLANSÁGRÓL A CLAREMONTI FŐISKOLÁN (1984)

Az észak-amerikai lesbikusok története a fehérek uralma alatt azzal a halálbüntetéssel kezdődik, amelyet 1656-ban tettek törvénné a Connecticut államban levő New Havenben. Háromszáz évvel később, az 1950-es években, a lesbikusokat megverték a nagyvárosok utcáin, elmegyógyintézetbe kellett menniük, pszichiátriai kezelésnek kellett alávetniük magukat, gyakran a szüleik kényszerítésére. És harminc évvel később, a '80-as évek közepén, a nőmozgalom és a meleg mozgalom küzdelme és céljai ellenére még mindig előfordul, hogy lesbikusokat bántalmaznak a nyílt utcán. Még mindig arra akarják kényszeríteni őket, hogy megváltoztassák a viselkedésüket és orvosi kezelésnek vessék alá magukat, még mindig megtagadja őket a családjuk, elutasítják őket a különböző etnikai, faji és vallási csoportok, még mindig heteroszexuálisnak kell tettetniük magukat, hogy megtarthassák a munkájukat, a gyerekeiket, hogy lakást bérelhessenek, egy nagyobb csoportot képviselhessenek a nyilvánosság előtt.

Mindezek mellett a láthatatlanság már nem is tűnik olyan nagy árnak (mint amikor azt mondják, hogy "Csak arra kérünk, ne beszélj arról, ami a magánéletedbe tartozik", vagy "Jaj, ne használd ezt a szót"). De a láthatatlanság igenis veszélyes és fájdalmas állapot, és ezt nemcsak a lesbikusoknak kell tapasztalniuk. Amikor azok, akiknek a hatalmában áll megnevezniük és ezzel létrehozniuk azt, amit a társadalom valóságnak tekint, úgy döntenek, hogy valakit egyszerűen nem látnak és hallanak meg, mert éppenséggel sötét a bőre, fogyatékos, idős vagy nő, amikor mondjuk egy tanár a maga autoriter pozíciójából leírja a világot és te nem vagy benne, akkor igenis létrejön a pszichikai hiánynak egy pillanata - mintha tükörbe néznél és nem látnál benne semmit. Közben pedig tudod, hogy létezel, és mások is hozzá hasonlóak, és hogy ez csak egy játék a tükörrel. Kell hozzá némi lelki erő - és nemcsak egyéni erő, hanem közös megértés is -, hogy valaki ellen tudjon állni ennek az úrnak, ennek a nem-levésnek, amelybe belekényszerítik, és hogy ki tudjon állni, azt követelni, hogy lássák és hallják meg. És ha az ember láthatóvá teszi magát, ha azt mondja, hogy az ő tapasztalata is éppen olyan valóságos és normatív, mint bárki másé (épp olyan "morális és általános", ahogyan egy történész fogalmazott), az talán azzal jár, hogy sebezhető lesz. De legalább nem csinálja meg maga az elnyomói munkáját, nem maga falazza be magát. Nekem fontos, hogy emlékezzem arra, hogy a 19. században a nőknek - minden nőnek - tilos volt a nyilvánosság előtt beszélniük. A társadalom az ő némaságuktól függött. De néhányan, és egyre többen, nem voltak hajlandók csendben maradni, és felszóltak. Nélkülük mi sem lennénk ma itt.

(folyt. a 6. oldalon)

A BEAVATOTT

Megkönnyebbülten zártam magamra a szobám ajtaját.

Elegem volt már az ostoba kérdésekből, hogy nem nyomasztó-e az a sok magas ház, hogy láttam-e igazi indiánokat, hogy tényleg ott kosaraznak-e a négerek az utcán, és hogy találkoztam-e Bill Clintonnal. Azt mondtam nekik, hogy kifárasztott a repülőút, pihenni szeretnék. Mit tudják ők, hogy egy egész világot hagytam ott, egy olyan világot, ahol szabadabbnak érezhettem magamat, mint azelőtt bárhol. Függetlenséget, önállóságot, bárókat, mozikat, barátokat. És Lynnt.

Még a gépen eltökéltem, hogy nem fogok Lynnre gondolni, mert akkor sírnom kell, és nem akarom, hogy a szüleim és a testvérem ezt lássák. Mégis, az ostoba kérdések és az üres frázisok szinte törvényszerűen őt juttatták eszembe. Sírni mégsem sírtam, még most, egyedül a szobámban sem. Arra gondoltam, mit fog majd válaszolni a repülőgépen írt levelemre. Az biztos, hogy válaszolni fog. A kapcsolatunk sosem szakad meg, mégsem lesz többé ugyanolyan. Lynntől valami olyasmit kaptam, ami józan ésszel épphogy elképzelhető: megtanított megismerni magamat. Elárulta azt az egy szót, amitől a bennem levő kavarodás egy pillanat alatt rendszerre változott. Azelőtt félttem azoktól az érzésektől, amelyek egy szép nő láttán törtek fel bennem, szorongást okozott az, hogy szeretném megfogni a kezét, megtapintani a haját, érezni a bőre illatát. Homályosan hallottam emlegetni olyan nőket, akik fiatal lányokat csábítanak el és rontanak meg. Rettogtam attól, hogy én is ilyenné válhatok. Nem is tudtam pontosan, milyen az a megrontás: azt jelenti-e, hogy az ilyen lányok többé soha nem lesznek normálisak, vagy nem lehet gyerekek, vagy meg is halnak? Nem akartam szörnyeteg lenni. Aztán találkoztam Lynn-nel, és csodálkozva tapasztaltam, hogy nem szörnyeteg. Láta, hogy kíváncsi vagyok, és tanítani kezdett. Én pedig tanultam tőle. Nem az volt a legfontosabb leckém, amit a gay pride-okról mesélt. Nem is az, ahogyan segített nekem felfedezni a női testet. A legfontosabbat nem a szavaiból, nem a mozdulataiból, hanem a pusztá létéből tanultam: azt, hogy egy nőnek nőt szeretni nem szégyen, nem bűn, hanem valami csodálatosan nemes dolog. Ez így, ezekkel a szavakkal fogalmazódott meg bennem egy csillagfényes este, amikor Lynn

lakásáról hazafelé tartottam. Apró ezüst pontok csillogtak a havon, és én úgy éreztem magam, mint akit misztériumba avattak be.

Felhevült az arcom, és valami ellenállhatatlanul a nyitott ablakhoz vonzott. Amikor kinéztem, a lifthof túlsó oldalán levő ablakban ismét megpillantottam Andreát. Amennyire ki tudtam venni, csak kombiné volt rajta, éppen a haját bontotta ki lefekvés előtt. Hosszú évek óta figyeltem őt esténként az ablakomból. Számomra ő volt a legszebb nő, akit ismertem, aggasztó vágyaim is részben hozzá kapcsolódtak. Tudta, ki vagyok, az öccse meg az enyém együtt rúgták a bőrt a téren, de sohase beszélgettünk. Igyekeztem még a fejemet is elfordítani, ha összefutottunk a buszmegállóban. Félttem, hogy még olyasmit láthat meg az arcomon, ami engem szégyenletes módon és visszavonhatatlanul leleplezne.

Most ezekhez a régi gondolatokhoz újak is csatlakoztak. Eszembe jutott, hogy Andreát sem láttam soha fiúval, sőt az anyja még panaszkodott is, hogy már nem is reménykedik kisunokában. Félték volt, barátai társaságában sem látszott igazán felszabadulni. Valahányszor találkoztunk, a tekintetéből valami óvatos biztatást és érdeklődést olvastam ki, mintha szeretne jobban megismerni. Most először merült fel bennem az is: talán tudja, hogy este figyelni szoktam az ablakból. Ha logikusan gondolkodunk, észre kellett vennie. Talán őt meg pont az aggasztja, hogy élvezi, amint egy nő figyeli. Lehet, hogy ő is nehezen igazodik el a vágyai között. Hiszen Amerikában azt is megtanultam, hogy nem vagyok egyedi eset, hogy lányok százai élnek át ugyanazokat a kétségeket, mint én magam. Amikor idáig jutottam a gondolataimban, Andrea kiment a szobából, és én egyedül maradtam az éjszakával.

Feltételeztem, hogy Andrea most is ugyanazzal a busszal jár reggel, és jól gondoltam. Már a lépcsőházban összetalálkoztunk, ami egy kicsit megzavart, mert így kevesebb időm volt lélekben felkészülni a helyzetre. Kicsit félttem ettől az első beszélgetéstől. Általában véve ritkán beszélgettem lányokkal: akik tetszettek nekem, azokhoz nem mertem közeledni, a többiekkel meg minek beszéljek? De amint az első szót kimondtam, rájöttem, hogy nem is olyan nehéz, mint gondoltam. Csak egyetlen kis lökést kellett adni, egyetlen apró kis jelet.

- Szia. De jó pulesid van.

- Kösz. Karácsonyra kaptam. Rég nem láttalak.

- Kint voltam egy évet Amerikában bébiszittelni.

- Az klassz lehetett.

- Az is volt. Vannak képeim, ha gondolod, valamikor átjöhetsz megnézni.

- Jó, szívesen. Ma este mikor vagy otthon?

- Öt után bármikor. Akkor gyere majd át - kiáltottam utána, amint a busz után szaladt. Néztem az ideoda csapkodó pulóverét, Lynn jutott eszembe és erősnek éreztem magam. Nemrég még magam sem ismertem a titkot, de most már hamarosan valaki mást is beavathatok.

B.D.R.

(folytatás a 4. oldalról)

Már tíz éve, hogy a legszélesebb nyilvánosság előtt vállalom a leszbikusságomat. Vállalom az identitásomat nyomtatásban is, és mások is megírják rólam. Régóta dolgozom a leszbikus-feminista mozgalomban. Itt Claremontban, ahol nagyon melegen és vendégszeretően fogadtak, gyakran érzem magam láthatatlannak leszbikusként. Attól, hogy feminista vagyok, néhányan megriadnak, mások örülnek neki - de arról, hogy leszbikus vagyok, a legtöbb ember szeretne nem tudomást venni egyáltalán. És ez a tapasztalat arra emlékeztet, amit soha nem lenne szabad elfelejtenem: hogy a láthatatlanság nem csak annyiból áll, hogy azt mondják, ne beszélj a magánéletemről - mert ezzel megpróbálnak töredékessé tenni, hogy ne tudd egybeolvasztani magadban a szeretetet és a munkát, az érzéseidet és az ötleteidet, hogy ne érezhesd azt az erőt, amit ez adhat.

Nemcsak erről a közösségről beszélek. Sok olyan hely van még a feminista stúdiók tanszékei között is, ahol ugyanez a szétforgácsolás folyik. A beszélgetések és a viták alapja továbbra is a heteroszexualitás, talán csak néha merülnek fel témaként a leszbikus tapasztalatok és gondolatok. Ugyanígy külön részlegbe kerülnek a színes bőrű nők tapasztalatai és gondolatai is: utólag lehet rajtuk gondolkodni, de a központi diszkurzus változatlanul a fehér középosztályé. Ennek a fajta vakságnak rasszizmus a neve - az előbb említetté pedig heteroszexizmus. A fekete politológus Gloria I. Joseph mondta, hogy a *homofóbia* nem megfelelő fogalom, mert egy ellenőrizhetetlen mentális pánikreakcióra utal, és hogy a *heteroszexizmus* jobban leírja azt a mélyen gyökerező előítéletet, ami a rasszizmushoz és a szexizmushoz hasonlítható: egy politikai doktrínát, amit fel kell ismerni és ami újratanítható.

Azt akarom mondani, hogy egy férfiak által uralt, nemiségen alapuló társadalomban felnevelkedő nőknek lehetetlen tudnia, hogy mit jelent valójában a heteroszexualitás, mind történetileg, mind a saját életében, ha nem tudhat azoknak a nőknek a jelenlétéről, létezéséről és valóságosságáról, akiknek - bár rengeteg dologban különböznek - érzelmi és erotikus élete középpontjában más nők állnak. Egy fiatal nő, aki úgy lép a huszas éveibe, hogy a fejében sztereotípiák és tabuk zúrzavara van, a *leszbikus* szóval kapcsolatban pedig homályos szorongást érez, nem tudhat megfelelően gondolkodni magáról, az érzelmeiről, a választási lehetőségeiről, a férfikkal vagy a nőkkel való kapcsolatairól. Ez a tudatlanság és szorongás, amely a leszbikus és a heteroszexuális identitású nőkre egyaránt hat, ez a csend, egy egész közösség mellőzése, a láthatatlanság minden nőt gyengébbé tesz. Nemcsak a leszbikusoknak kell követelniük, hogy ismerjék fel a történelmüket és a jelenlétüket a világban - minden nőnek ezt kell tennie, aki pontosabb térképet akar arról, hogy milyenek voltak és milyenek most a társadalmi viszonyok, mert azon gondolkodik, milyenek lehetnének.

Úgy gondolom, az itt jelenlevő leszbikusok érzékelik, hogy vannak, akik a magunk teljességében akarnak találkozni velünk, és nem töredékessé téve minket, és vannak, akik nem akarnak ismerni minket, akik elmenekülnek, akik azt akarják, hogy csendben legyünk, s közvetett és finom eszközökkel ebben az állapotban akarnak tartani bennünket, akár azt hangoztatva, hogy soha nem beszélünk semmi másról. Hiszem, hogy vannak közöttünk kritikus szemmel látók - és nemcsak leszbikusok -, akik felismerik a heteroszexizmus intellektuális és morális terméketlenségét.

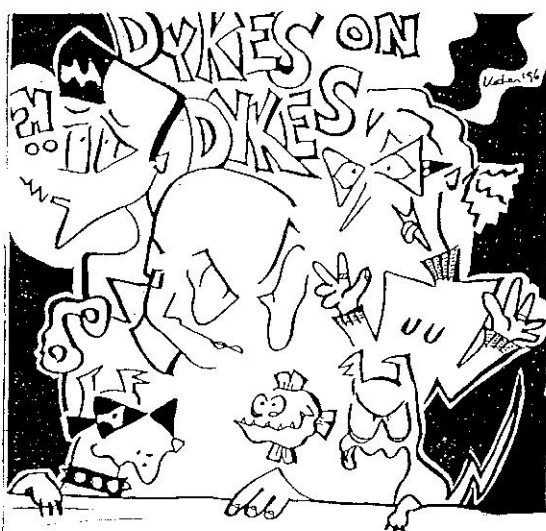
(-dorka-)

HÍREK

Az Óvegyletben (Zichy Jenő u. 29.) minden pénteken este 6 és 8 óra között meleg nők találkoznak. Filmvetítés, beszélgetés, üldögélés, vita... Mindenkit szeretettel várunk.

Kirándulás a VándorMásokkal

December 26-án
Találkozás 9.55-ig a Batthyány téri HÉV-állomáson a vágányok végénél (Pomázig előre megváltott jeggyel).
Útvonal: Csobánka - Csobánkai nyereg - Szentkút - Dera szurdok - Pilisszenkereszt.
Táv: 10 km.
Teljes ár: HÉV - 204 Ft, busz - 132 Ft (= 336 Ft).
Visszaérkezés 15 h-ig a Batthyány térre.

THE FIRST INTERACTIVE
DYKE CARTOON ON THE WEB!

<http://www.qworld.org/DykesWorld/DykesonDykes1.html>

Have a look, gatz.

Írjatok!
Várjuk véleményed a lappal kapcsolatban, ötleteket, javaslatokat és sok-sok írást (novellát, könyv- és filmkritikát, verset, esszét, levelet, mindenfélét)!

A címünk:

Labrisz
(Háttér)
Budapest
Pf. 50
1554

Ha nagy alakú, felbélyegzett válaszborítékot küldesz, postázni is tudjuk a lapot (természetesen a feladó megnevezése nélkül)!

BECKY BIRTHA

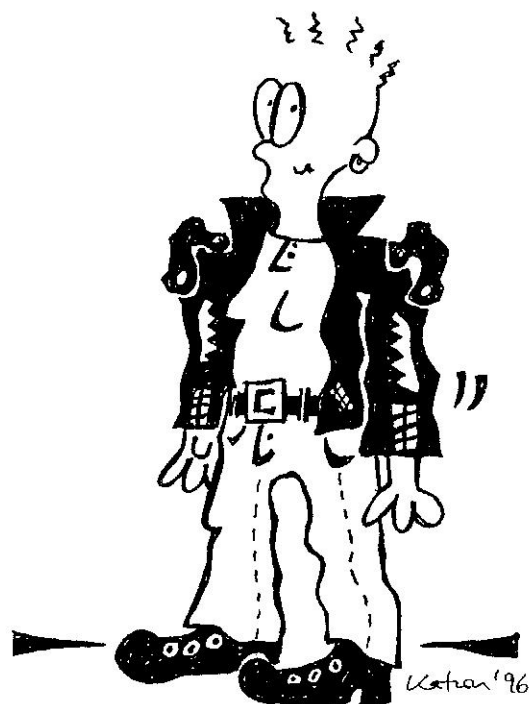
Vers védelemért egy ébredő szerelem idején

Még verdesi a partot, de már múlik az ár,
apró kavicsokat és csigákat hagy a fővenyen,
éti kagylók, gyöngyházfényű héjak, mind csordultig tele
tisztá tengervízzel és az éggel.
Ha állat volnék, tudom, kagyló volnék
egy kerek barna spirálba tekeredve,
az esti mocsárban, ahol az öböl szája
a tengerbe kap, magam
magam lennék
ahol a hullámok hagytak csak úgy -
otthon.

Amikor az ember csak a leszbikus barátaitól függ

Sohase tudtam, hogy ennyiféle módja
van a teakészítésnek -
koffeinnal legyen vagy anélkül?
cukorral
mézzel
citrommal
ízesítővel
mücitrommal, ami nem is próbál másnak érződni, mint ami
nem elég forrón és percről percre hülve
míg várni kell a pirítóásra
túl gyengén vagy már amikor
megérkezik túl erősen
de még az elázott filtert se legyen hova tenni
(és nem is foglalkozunk olyasmivel mint a kiszakadt tasak
teatojások szűrők és más
eszközei a pusztításnak).

De mindennap meglátogat valaki
és megkísérli, hogy elkészítse a tökéletest.
Most épp Gretchen hozott
egy doboz Vegyes Mennyei Évadok teát
és egy Mézes Macit
(az összes vendégem egyetért
hogy minden leszbikus tart otthon Mézes Macit.
Ebből tudták meg, hogy az a nővér, aki úgy tetszett nekik
mégsem tartozik közénk.
Azt hitte, valami szirup.)
Inspira és Ahavia, Fai és Laura
ítthagyják a termoszukat.
Most hogy már itthon vagyok,
mindig az emeleten,
ahol a konyha csak távoli emlék,
az összes eszközt az ágy melletti asztalra sorakoztatom
várom, hogy valaki jöjjön meglátogatni ma
és arra gondolok, hogy talán egy kemény bakancsos durrbele dyke
sem tud elrontani egy kanna forró vizet,
ugye nem?

(-dorka-)